Balio Sruogos atvirlaiškis Vandai Daugirdaitei-Sruogienei, 1929-07-24, iš Tirolio – į Būgius

Liep. 24.

Liep. 24. Dabar sėdim šioje chalupoj [1]. Rytoj pasikelsim dar iki 3250 met. Poryt – jau į apačią. Visą dieną (8 val.) per ledynus. Toliau – jau apačion, apačion – ir atgal. Kalnuose, vadinas, dar 2–3 dienos. Nežinau, ar dar Tau parašysiu: turbūt greičiau pats atvažiuosiu, negu tu laiškutį gausi. Pavojų daugiau nebėra: sunkiausia diena jau praleista [2]. Dabar po košės – apėmė baisus nuovargis – eisiu miegot. Jaučiuos labai gerai. Bučiuoju-bučiuoju Tau.

Bal. [1v] // [1r] //

KOMENTARAI

[1] Pakeliui į Wildspitze, 2766 metrų aukštyje, Ectalio Alpių viduryje pastatytas kalnų namelis – Vernagthütte, kopimo į Wildspitze bazė.

[2] „Tą dieną mes perėjome didžiulį glečerą (ledyną). Ėjome apie 8 valandas. Dar kelias dienas trankėmės po ledynus. Iš ryto juose šalta, o dieną, kai ima kaitinti saulė, reikia eiti vienmarškiniams, ir tai paraitojus rankoves ir atsegiojus apykaklę.
Mūsų panos pametė visokį žmogišką pavidalą: *lūpos nušašo*, nosys nusilupo, *akys užtino*. Iš šalies žiūrint – gan linksmas vaizdelis… Tik jom nepasakysi, kad linksma: užpjaus tave visos sukibusios.
„Kauno studentai – plėšikai“, galėjo apie mus bet kas pasakyti, nes į kultūringus žmones ir mes buvome labai maža panašūs. Vienas ekskursantas ėmė staiga čarlstoną šokti, nes vyras per glečerą mėgino eiti nuogom blauzdom, o blauzdos – ne arklio oda: susproginėjo…“ (Antanas Venclova, „Mūsų studentų ekskursija į Europos Vakarus“, in: *Jaunimas*, Kaunas, 1929-10, Nr. 19–20, p. 285).
Vėliau Antanas Venclova patikslino, kodėl kopimas į Wildspitze viršūnę buvo sudėtingas: „Ėjome sunkiai ir pamažu. Juo aukščiau kopėme, juo oras darėsi retesnis. Kai atsidūrėme vienoje iš viršūnės prieigų, mūsų ekskursantų dalis, jų tarpe beveik visos moterys, jautėsi taip blogai, jog jas reikėjo palikti apačioje. O mes – Sruoga ir keli jauni vyrukai, kurių širdys ir plaučiai buvo tvarkoj, kurie, be to, nesiskundė galvos svaigimu – dar pusdienį kopėm į viršų kalno briauna, kuri čia nyko debesyse, čia vėl viliojo prieš akis atsidengusia viršūne. Buvo akimirkų, kai atrodė, kad viršūnės nepasieksime, bet pasiryžimas viską nugalėdavo, ir, kelias minutes stabtelėję, susirišę virvėmis, vėl korėmės aukštyn ir aukštyn“ (Antanas Venclova, „Kelionė į Vakarus“, in: *Jaunystės atradimas*, Vilnius: Vaga, 1966, p. 141–142).